

er ikke Tale om at stavnbinde Folket, at berøve Folket Friheden; jeg kan ikke forstaa, at man kan skrue saadanne Ting op til en saadan Høide. Her er Tale om en simpel Bergen overfor dem, der haardest trænge til Bævn, og det er Grunden til den Varne, med hvilken jeg udtaler mig mod saadanne Forslag, som ere fremkomne baade fra det ærede Medlem for Præsts Amt 3die Valgkreds (Leth) og Sorø Amts 3die Valgkreds (Zauber), fordi de gaa mod de Grundanskuelser, som jeg her i Salen har forfægtet og vil forfægte, saa længe jeg skal vedblive at være her. Det ærede Medlem fra Sorø spurgte, hvad man mente med Kjøbenhavn, om man mente Kjøbenhavn eller Kjøbenhavns Amt. Jeg synes, at det er et ganske besynderligt Spørgsmaal. Naar vi sige Kjøbenhavn, mene vi Kjøbenhavn og ikke Kjøbenhavns Amt, Udvalget har kun tænkt paa Staden Kjøbenhavn. (Udbrydelse.) Der er forøvrigt ikke Noget i Veien for en Tydeliggjørelse, skjøndt jeg ikke tror, at den behøves. Med disse Ord skal jeg anbefale særligt, at det af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds med Flere stillede Forslag forkastes ligesom det ærede Medlems fra Kæstveds (Leth), samt at det principale Forslag under Nr. 7 vedtages.

Leth: Jeg kan saa godt forstaa den ærede Ordførers Dnske om, at Debatten om dette Forslag maatte faae Ende; thi det synes jo ganske vist, at, efterhaanden som Debatten skrider frem, blive de Anskuelser, som hvilke den ærede Ordfører fortrinsvis har gjort sig til Talsmand, mere og mere distancerede. Men forresten tror jeg, at Behandlingen af dette Lovforslag, navnlig i Udvalget, afgiver et Bevis paa, at Sagførerne ere altsor tilbøjelige til at indgaa Forlig; thi det er ganske vist, at der er flere af Sagførerne i Udvalget, som egentlig ere gaaede ind paa et Forlig her, hvorved de have tiltrædt eller bundet sig til Anskuelser, som de ikke hylde. Jeg skal først udtale mig om det Vædringsforslag, som er foreslaaet af det ærede Medlem for Slagelse (Zauber) og flere Andre. Efter den Erfaring, jeg har, og det Kjendskab, jeg har til Forholdene, saa forholder det sig ikke anderledes her i Landet end, at smaa Fordringer betaler det sig slet ikke at inddrive. Det er en Klasse af Fordringer, med Hensyn til hvilke Lovens Behandling staar paa et saa mangelfuldt Standpunkt, at den ikke giver dem, som have saadanne Fordringer, nogen tilstrækkelig Hjælp til at komme til deres Ret. Dersom man vil tænke sig et Menneske, som sidder i en Forretning — ved en Lankeforbindelse med Hensyn til den, der har stillet Forslaget, skal jeg nævne en Madudgiver — saa bestaar jo hans Indtægt i Lutter Smaat, af Abonnementspenge og Penge for Avertissementer; det er Lutter Smaaposter, som sammenlagte udgjøre hele hans Indtægt, og det er ham vigtigt, at der er saa saa Restancer som muligt. Men

der er, som Erfaringen viser, Mange eller ikke saa, der ere forsømmelige med at betale saadanne Poster, og i saa Tilfælde kan det ikke betale sig for en saadan Mand at lade disse Fordringer indflage og inddrive; han staar ligefrem værgeløs. Det Samme gjælder naturligvis om de Andre, hvis Forretninger føre det med sig, at der er Inkassationer, navnlig kommende ind i saadanne Smaaposter; i saa Tilfælde ere de helt værgeløse, Lovgivning giver dem ikke den Assistance, som de skulde have til at komme til deres Ret, de maa hellere stryge Betsbet end forsøge at indtale det ad Rettens Vej. Jeg tror derfor at kunne sige, at det ærede Medlems Vædringsforslag i alle Henseender maa anses for heldigt efter de praktiske Forhold. Jeg hørte, at den ærede Ordfører udtalte, at det var et Forslag, som egentlig begunstige de Magerfarlene; men det kan jeg ikke finde. Jeg vil tværtimod gaa saa vidt at sige, at Vædringsforslaget under Nr. 7 egentlig er det, der begunstiger Magerfarlene; dette skal jeg forklare. Det blev sagt af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Oct. Hansen) at det var Noget, som stred mod hans Følelse — Jeg gjengiver Meningen, Ordene har jeg ikke kunnet notere — eller at han ansaa det for i og for sig principmæssigt utilstedeligt, at det skulde afhænge af Modparten, om der skulde idømmes en Bøde eller ikke. Man ser deraf, at det ærede Medlem maa være en Modstander af flere Bestemmelser i Straffeloven, hvor noget Vignende er foreslaaet; men det ærede Medlem veed ligesaa godt som jeg, at man i mange Tilfælde ligefrem indser sig ved at fremsætte den Indsigelse, at der ikke har været begrundet Aarsag for Modparten til at udeblive fra Lovlovsprøven, og derpaa at støtte Begjæringen om Sagens Omkostninger, fordi dette i mangfoldige Tilfælde kan er en ven Gifaneindsigelse. Dette kan ikke være det ærede Medlem ubekendt; men naar saa er, staar det, som det ogsaa nu er Tilfældet, i Parternes og Sagførernes Magt, om de ville holde sig for gode til at fremsætte den Slags Gifaneindsigelse eller ikke. Det sker forholdsvis kun sjældent, at man benytter sig deraf. Jeg vil indrømme, at der kan være Tilfælde, hvor man kan blive nødt dertil, navnlig naar Parten forlanger det, men man gaar nødig dertil, hvor det har Karakteren af Gifane. Der kan være andre Tilfælde, hvor det ikke har denne Karakter, det forstaaer sig; men naar Retten officiv, det vil sige, af sig selv, af egen Drift, uden Begjæring fra Parternes Side skal være tvungne til at paase, at lovligt Forsald bevises, saa er det let at se, hvad Følgen deraf vil blive, nemlig at det er af den Slags Ting, som det er ganske umuligt at gennemføre, at det er af den Slags Ting, som man ligefrem tvinges til at se bort fra, som Praxis overhovedet ikke indlader sig paa. Jeg skal i saa Henseende minde om Reglerne for vor Anstandslovgivning. Dens Hensigt